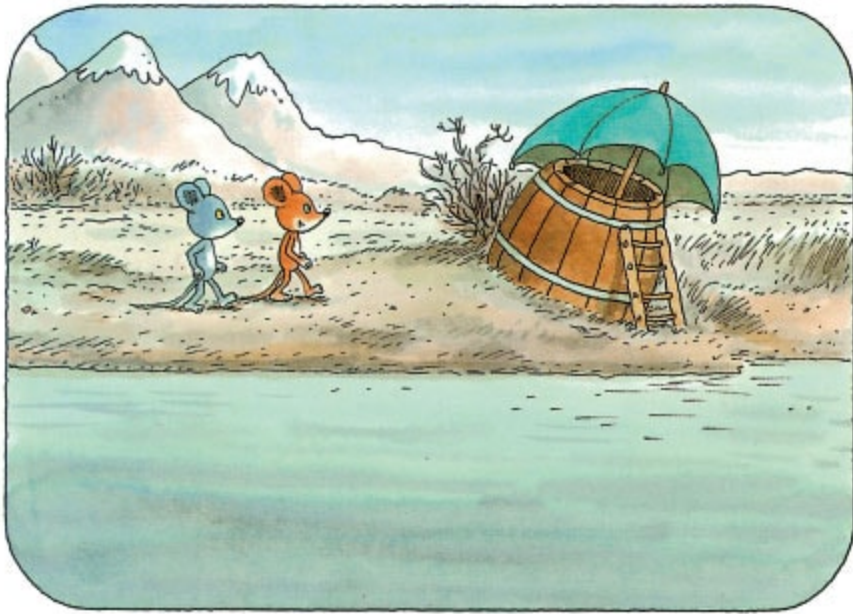

ПОВІНЬ

У горах тоне сніг. Річка вже вийшла з берегів. Мануель і Діді йдуть у гості до їжака Леопольда. Цю зиму він зимував у бочці.

– Мені ведеться добре, – розповідає Леопольд. – У моїй хатинці-бочці взимку було тепло й сухо. Та все ж на весну я хотів би знайти собі якесь інше житло. От би оселитися десь у дереві!

Мануель і Діді заночували у Леопольда. А поки всі троє спали, річка розлилася ще більше і затопила всю околицю. Драбина попливла геть. Та й бочка теж розхиталася.

Вранці Леопольд, Мануель і Діді визирають із бочки, а довкола, куди не глянь, – сама вода. З неба також ллється вода, а бочка кружляє на хвилях.

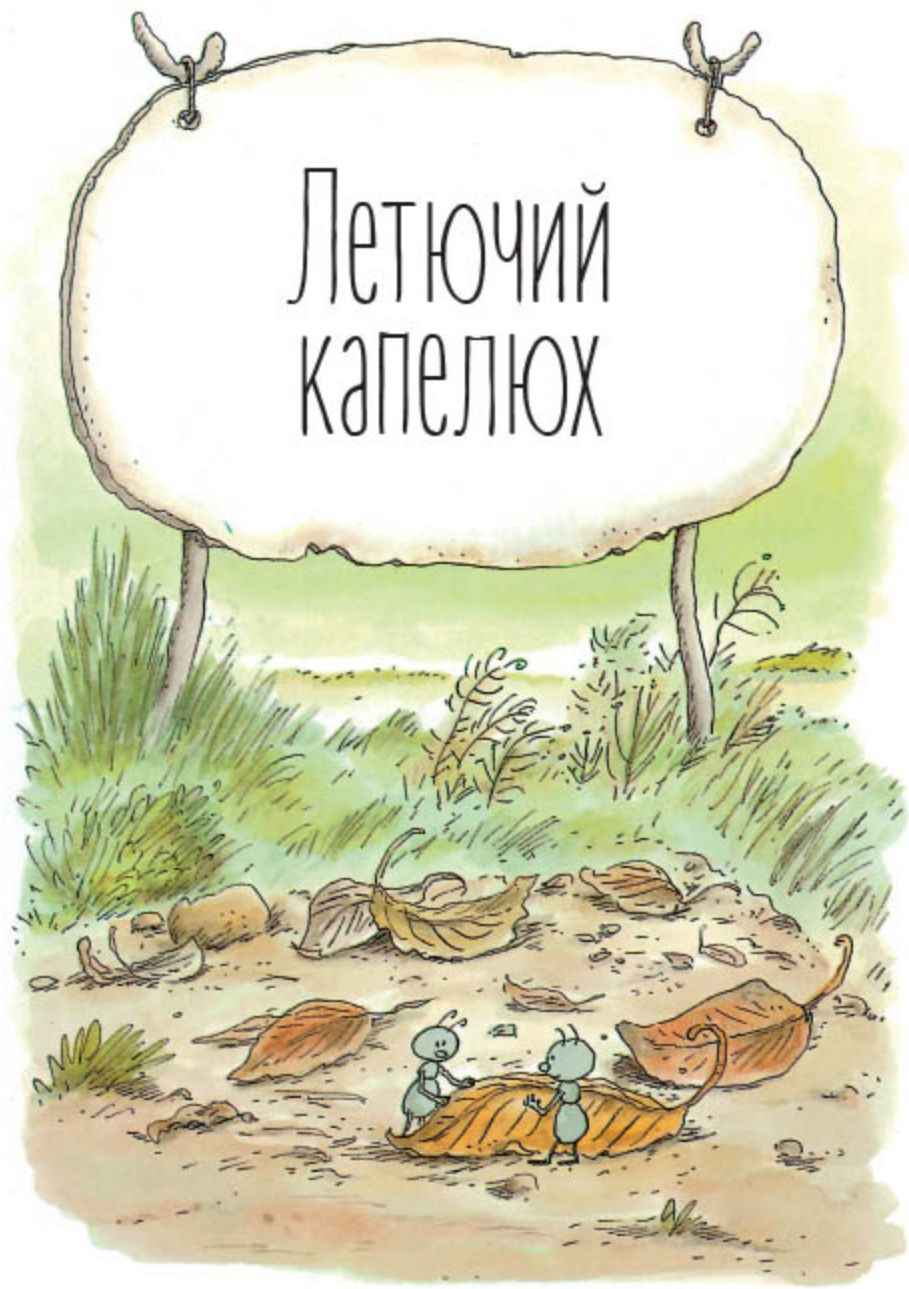
По обіді дощ трохи вщух. І тут бочка застрягла поміж гілок, що стирчали з води. Ну от, припливли! Як же закінчиться ця пригода?

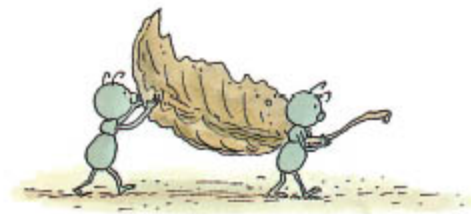
За три дні рівень води спав. І друзі виявили, що бочка стримить на дереві.

– От бачиш, Леопольде, – каже Мануель, – як швидко іноді збуваються бажання!

Здійнявся буревій.
Мануель і Діді спостерігають, як вітер жене то-
рішне листя і клапті паперу.

Аж раптом зирк – на них летить великий капелюх.

– Дивись! – зривається Мануель. – Зараз я його впіймаю!

Мануель мчить за капелюхом. Капелюх котиться полем, а Мануель чимдуж біжить за ним навздогін.

Ось капелюх у лапках у Мануеля. І відразу в нього з'являється блискуча ідея.

Він чіпляє до капелюха два великі листки і патичок...

Потім разом із Діді вони тягнуть капелюх-літак до краю урвища, всідаються в нього і чекають.

